

10

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Nepokoušejte se jít k Bohu sami.
Přijedete-li, určitě vám položí zdrcující otázku:
Kde jsou tvoji bratři a sestry?“*

Charles Péguy

Úvodní slovo

V tomto posledním předprázdninovém čísle Tomáška vás chci pozvat na diecézní pouť rodin, která se uskuteční v sobotu 2. září 2006 v areálu zámku a bývalého kláštera ve Žďáru nad Sázavou. Program bude zahájen dopoledne slavením eucharistie s otcem biskupem Vojtěchem a bude pokračovat na více místech až do odpoledních hodin. Budeme tak mít příležitost nenásilnou cestou vstoupit aspoň trochu duchovně do nového školního roku (což

bývá v mnoha rodinách náročná situace) a zároveň ještě zavzpomínat na prázdniny. A kromě toho se můžeme potkat s lidmi „odjinud“, což, myslím, máme dost zapotřebí. Udělejte si tedy příslušnou poznámku v kalendáři a pojedte se svou farností do světa.

A jinak vám všem přeju hezké léto, hodně příjemných zážitků a opravdové odpočinku (nikoli ovšem věčné . . .)!

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

- Prosíme všechny, kdo se budou chtít zúčastnit **diecézní pouti rodin** a využijí možnost cestovat farním autobusem, aby se během července přihlásili v sakristii, abychom mohli objednat přepravu. K závazné přihlášce se bude vybírat záloha 100,- Kč na osobu.
- K prosbě o **pomoc při úklidu kostela** v předminulém čísle Tomáška přišel ohlas s nabídkou: Pomohla bych, ale chodím do práce a tedy ve všední den dopoledne nemůžu – udělejte úklidovou skupinu na všední den večer. Protože to nebyl osamocený hlas, prosíme ty, kdož by chtěli pomoci s úklidem např. jednou za měsíc některý všední den večer (asi v pondělí nebo v pátek), aby se přihlásili rovněž v sakristii. Ostatní bude domluveno podle potřeby.
- Po prázdninách by měla vyjít **obrazová publikace o kostele sv. Tomáše** (vychází v rámci ediční řady vydávané nakladatelstvím FOTEP o některých významných kostelích naší diecéze) s fotografiemi Libora Teplého a s patřičným textem v několika jazykových mutacích. Na vydání publikace přispívá Magistrát města Brna, ale k pokrytí nákladů by bylo zapotřebí ještě dalších sponzorských darů ve výši cca 50 000,- Kč. Prosíme tedy všechny eventuální sponzory, pokud

by chtěli (výměnou za otištění firemního loga na obálce knihy) přispět svým darem, aby se ozvali duchovnímu správci farnosti nebo přímo vydavatelství FOTEP (www.volny.cz/fotep). Zároveň prosíme, abyste tuto prosbu předali ve svém okolí těm, o kterých víte, že by na nás mohli milostivě shlédnout.

- **V neděli 16. července 2006 se bude konat pout' k Panně Marii Karmelské do Kostelního Vydří.** Odjezd od Bohémy v 6 hodin, předpokládaný návrat v 18 hodin. Přihlášky a zálohu 150 Kč odevzdejte nejlépe do 20. června 2006 na Bří Čapků 5, Julie Weinbergrová nebo Grohova 16, vrátnice – vchod vpravo od kostela, Ludmila Suchánková (do 14 hod).

Výlet do Prahy

očiima Honzy

Dne 16. 6. až 18. 6. se uskutečnil výlet ministrantů do Prahy. Cesta vlakem byla dlouhá, protože nás pořád předjíždělo Pendolino. Když jsme dorazili, šli jsme se podívat na noční Prahu a na místa, kde se natáčel nejnovější James Bond. V sobotu ráno šli ti zbožnější na mši a ti menší a Želva ještě spali. Po mši jsme šli na Petřín. Protože nejela lanovka, museli jsme si to vyšlapat. Zrcadlové bludiště je dobré, ale krátké. Na konci je paní, která odchyťává lidi, aby se nevraceli a nešli si to projít ještě jednou. Ve sklípku jsou ještě zakřivená zrcadla, zážitek kazí jen nepřiměřeně se

chechtající cizinci. Potom jsme se šli podívat na Pražský hrad, kde se zrovna měnili strážce. Tomášovi G. se zde začalo říkat Tatiček (Masaryk). Potom začal závod, kdo z kašny vyloví dvacetikorunu. Nakonec to nebyla dvacka, ale deset yenů (japonská měna). Ve směnárně se mně jenom vysmáli a nakonec to sežral automat. V jednu hodinu jsme se šli podívat na orloj. Dojem z Prahy byl pořád dobrý, než jsem začal mít potřebu si odskočit a záchody stály pro nás 15Kč a pro cizince 1 euro. Zajímavé bylo i 3D kino Safari. Potom větší šli do hospody na fotbal a menší šli na ubytovnu hrát fotbal. Protože byla v Praze muzejní noc, šli jsme do technického muzea. Bylo tam naprosto vše. Přes motorky, letadla, hodiny až po telegraf. Ale v Brně je technické muzeum rozhodně lepší. Potom jsem v muzeu přispěl na kolotoč a mohl jsem se svézt na koníčkovi, jenže personál, kromě starého pána, naznal, že jsem na konička velkej, tak nic nebylo. Další den jsme uklidili a šli jsme na mši s kardinálem Vlkem. Já jsem držel berlu a Kuba mitru. Kázání bylo, jak má být: 10 minut kázání přede mší, ve kterém pan kardinál začal mluvit o našem panu kaplanovi, že není ministrant, že je kněz, že je dospělý a že je teprve rok vysvěcený. Potom 12 minut kázání po evangeliu a 10 minut po mši. Někteří jedinci dokonce vzadu pod kůrem usnuli, ale mně to přišlo vcelku zajímavé. Po mši následovaly dlouhé modlitby a pan kaplan usoudil, že je čas jít. Sestřičky nás vybavily tatranci a šlo se do chrámu sv. Víta. Tam jsme se podívali na věži na zvonění a sami jsme si udělali drobnou

přednášku o historii kostela, kterou poslouchali i cizinci. Bylo to celé moc super a hlavně bych chtěl poděkovat panu kaplanovi (a dalším), že to výborně připravili a uskutečnili.

Honza Zezula

Slovo nemocným

„Všecko má určenou chvíli a veškeré dny pod nebem svůj čas!“

Kaz 3,1

Když prožíváme nemoc a nebo nějaké trápení s vědomím, že to není věc náhody, věc zbatečná a bez smyslu, ale když si uvědomujeme, že Bůh ve své moudrosti ví, proč jsme byli postižení určitou bolestí a utrpením, že ví, co je pro nás těžké a jakou právě potřebujeme pomoc, daří se nám prožít všechno tak, že je to pro nás přínosem a neuškodí to naší duši.

My vidíme jasně Boží působení v životě člověka, když uvažujeme o jeho životě od narození, přes dětství, dospívání a věk dospělosti až k závěrečné fázi lidského života. V životě každého člověka jsou chvíle, kdy musí opustit místo, ve kterém stojí, a změnit svoje působení. Často je to těžké a spojené s bolestí, ale člověk se nemůže vyhnout životním okolnostem, které na něj doléhají. Musí v takové chvíli věřit, že Bůh řídí jeho život, že to není ovlivněno rozmarem lidí kolem něj a že vše má smysl, i když ho v té chvíli nechápe.

Je to zkouška důvěry a oddanosti do vůle Boží.

Musíme věřit, že Bůh si nás vede, že nic není věcí náhody, ale že všechno je součástí Boží výchovy ke svatosti, které má každý člověk dosáhnout. Lidé se od sebe liší vlastnostmi a schopnostmi, a proto i cesty, kterými je Bůh vede, jsou různé. Každý je však veden cestou, která je pro něj nejlepší a nejvhodnější. Žádný z nás by nevymyslel cestu lepší a dokonalejší. Musíme být proto naplnění důvěrou v Boží vedení našeho života i tehdy, když je to pro nás těžké, nepochopitelné a obtížně přijatelné.

Bůh volá k dokonalému životu všechny lidi a žádný stav není takový, aby v něm nemohl člověk dokonalosti dosáhnout, žádný člověk není tak špatný, aby se nemohl změnit. Na každém člověku Bohu záleží a každého vede cestou, která je pro něj nejvhodnější. Svoji lásku k nám projevil Bůh tím, že poslal svého Syna, aby žil náš život a ukázal nám, jak máme svůj život prožívat. On nám nejen ukázal cestu, ale dal nám na ni také potřebné síly, abychom byli schopni po té cestě úspěšně jít. I když se na naší cestě někdy setkáváme s velkými obtížemi, nejdeme sami, ale můžeme se spoléhat na jeho účinnou pomoc za všech životních okolností.

Máme často prosit o světlo poznání cesty, po které máme jít, a také o sílu, abychom po ní šli, i když je to těžké. S Boží pomocí se nám to bude jistě dařit tak, že svého cíle dosáhneme.

J. Šik

Výlet do Prahy

očiima Želvy

Na ministrantské nástěnce se po dlouhé době objevila pozvánka na zajímavou akci. Člověku se ani nechtělo věřit, že se zase jednou bude konat nějaká vícedenní akce pro ministranty, ale následující telefonát od osoby, jež se představila jako Josef Rybecký a zvala nás na válečnou poradu o programu této výpravy, mě ujistil o odhodlání pana kaplana si s ministranty vyjet prohlédnout naše hlavní město. V pátek odpoledne se koutek nádraží (obvyklé to místo našich srazů) začal plnit lidmi, které (občas) vídávám u nás v kostele u oltáře. Stejně nadějně se našťestí začala plnit i Bobova obálka, do které vybíral na cestu, takže kromě bolestného loučení se s Brnem nám už nic nebránilo vydat se vlakem směr Praha. Po cestě nás předjelo Pendolino, které jsme vzápětí u Pardubic zase dohnali. Na jeho omluvu nutno dodat, že tentokrát na vině byla technická závada tratě.

Po tříhodinové cestě jsme dorazili do Prahy, kde nás na skutečnost, že se nacházíme v našem hlavním městě, upozorňoval snad dokonce i každý kanál, na kterém se skvěl nápis „Kanalizace hlavního města Prahy“ (historické tramvaje na sobě měly dokonce zlaté nápisy „Elektrické dráhy královského hlavního města Prahy“). Vypravili jsme se do Katolické dívčí školy v Karlíně, kde nám domluvil pan kaplan

díky svým konexím ubytování v tělocvičně. K nasycení hladových krků jsme použili buchty, kterými nás maminky na cestu vybavily. Nebylo zapotřebí ani žádných zázraků, abychom nasbírali dvanáct košů zbytků, tak byly maminky štedré. Šťastně nasyceni jsme vyrazili „do štatlu“. Prohlédli jsme si nejznámější památky historického centra Prahy. Věřím že k některým místům v paměti uvízla i nějaká ta zajímavost.

Zatímco Bobova skupina připravovala večeri, zbytek neodolal hromadě matraček v tělocvičně a začali jsme hrát „Sendvič“ – valná hromada ministrantů. Na sebe se kupili postupně jednotlivé vrstvy – člověk, matračka, člověk. Největší zážitek to byl vždycky pro toho spodního, obzvláště když ve zdraví vyvázl. Poté už jsme raději hráli méně nebezpečné hry, pokud se tak ovšem dá vybíjena s volejbalovými míči nazvat. Jakožto největší hrdina se ukázal Jirka, který po zásahu, jenž ho odmrštil metr

dozadu, vstal, a opětoval palbu nepříteli. V těchto hrách se asi nejvíce projevila ochranná ruka, kterou nad námi držel nejen díky záštitě pana kaplana Nejvyšší. Po večeri se šlo už jen spát, a poté co Tatíček (Tomáš Geryk) odešel do exilu na chodbu, se nám podařilo i nerušeně usnout.

V sobotu ráno někteří vstávali na ranní, někteří spali svým želvím spánkem ještě dlouho po budíčku. Poté co začali Vojta s Michalem zkoušet střelbu balonem na cíl – Želvův spacák – jsem to ucítil i já ve svém krunýři a konečně jsem vstal. Mohli jsme tak konečně začít snídani a vyrazit na další prohlídku města, tentokrát na technickou část. Pro některé byl zážitek už samo čekání na metro, které nás mělo odvézt pod Petřín, protože zatímco se ozývalo hlášení ve všech možných jazycích, aby cestující nechodili za bezpečnostní pás, na naše kamarády neplatil žádný.

Lanovka nejela, a tak jsme se vydali pěšky. Na petřínských schodech proběhly závody dovrchu, které v nejstarší věkové kategorii vyhrál Bob, přestože nesl plnou polní – baťoh s buchtami na svačinu a lahvemi pití. Hladová zed' našťěstí nikoho nesnědla, takže se mohla celá skupina vydat ke Hradu, kde jsme zhlédli polední výměnu stráží. V hradních zahradách následoval oběd, pro zahraniční turisty jsme se se svým pojídáním štangle salámu s krajícem chleba stali neobvyklou atrakcí. Seběhli jsme Staré zámecké schody, kde jsme mohli sledovat zajímavý efekt postupně klesajících cen

dle nadmořské výšky (anebo že by vzdálenosti od Hradu?). Začalo pršet, takže nás potěšilo, že metro zastavovalo přímo pod 3D kinem, kam jsme se takto dostali suší.

Po krátké večeři jsme se vydali do technického muzea. Někteří si ještě vyslechli hororové zprávy z domovů, že prý jsme prohráli s nějakou Ghanou, asi fotbal nebo co, ale jinak dobře naladění jsme vyrazili na muzejní noc, my konkrétně do technického muzea. Zajímavých exponátů bylo požehnaně, například fungující telegraf nás nadchnul. Balzám hned odvysílal pozdrav z Prahy domů, který bohužel došel jen k vedlejšímu stolu. Asi u Zezulů doma telegraf už nemají. Za tmy jsme pak dorazili zpět na základnu, kde se většina odebrala na kutě, někteří jsme se ještě vypravili do muzea MHD. Například tramvaj jedoucí směr Jatka byla rozhodně neobvyklá, škoda že už tam konečná není. Dobrodružná byla i cesta zpět na fLorenc noční tramvají, metra už nejezdila a noční linky byly strašně zmatené. Do dvou jsme se ale naštěstí vrátili, a pan kaplan nám s úsměvem (nevím jak to dělá, když jsme ho mobilem předtím budili) otevřel. Neděle se nesla ve svátečním duchu. S baťohy jsme vyrazili k sestřám boromejkám, kde sloužil slavnostní výroční mši pan kardinál. Pak jsme spěchali na věž katedrály, kde nás čekalo polední zvonění. Ani tři malí kluci nedokázali rozhoupat obrovský zvon sv. Jiří, musel nastoupit zkušený zvoník. Po prohlídce katedrály hurá na nádraží do vlaku. Do Brna jsme dorazili jen s dvacetiprocentními ztrátami (kluci

Malíkovi vysedali v Tišnově), což je ještě v normě, takže věříme, že s námi příště zase pan kaplan někam vyrazí.

Závěrem chceme poděkovat panu kaplanovi, že nám tento výlet zorganizoval. O kvalitě akce svědčí i to, že už jsem na ICQ už od několika sester ministrantů zaslechl přání, aby se akce v brzké době zopakovala s více lidmi. Asi je vyprávění o pražských zážitcích nadchlo!

Lukáš Želva Konzal

Fotky z této báječné akce + krátká videa z nedělního zvonění je možné nalézt na adrese <http://zelva.eu/praha>

Rozhovor

s P. Hovězem

Dávno tomu již, co na kopci nad Brnem, kde severní větry dují, bylo postaveno sídliště Lesná. Pěkné na pohled, avšak něco velmi důležitého mu scházelo – žádná štíhlá věž kostela nad ním nečněla, nic nepřipomínalo Boží přítomnost mezi lidmi, nic nevybízelo k duchovnímu životu. Ostatně taková byla tehdy doba, která novým kostelům zrovna nepřála. Avšak i tenkrát se v srdcích mnoha obyvatel sídliště zanítily jiskřička touhy mít na svém sídlišti kostel, přestože docházeli do jiných farností – do Králova Pole, Husovic, k sv. Tomášovi? Tato jiskřička plála asi pětatřicet let, než se touhu podařilo uskutečnit a na Lesné, nad konečnou tramvaj č. 11 a 9 vyrostlo Duchovní centrum. S otevřenou náručí zve nejen k návštěvám mše sv., je v něm pořádáno i mnoho jiných akcí, schází se v něm maminky s dětmi. V Tomáškově jste o něm již četli, neboť farnost sv. Tomáše na jeho vybudování také přispívala, na jeho výstavbě se podílel „tomáškovec“ Ing. arch. Zdeněk Bureš a mnozí jiní.

Někteří farníci z Lesné dál dojíždějí do farností, v kterých za ta léta silně zakotvili, jiní pilně navštěvují zmíněné duchovní centrum, a protože v loňském roce přivítali nového faráře P. Pavla Hověze, přinášíme Vám s ním dnešní rozhovor.

Převzal jste starost o nově vzniklou farnost na Lesné rovnou po svém dlouholetém působení v Německu. Jak se vám zvyká na život v jiných podmínkách v rodné zemi?

V Německu jsem působil mezi českými krajany sedm a půl roku. Byla to spíš misijní práce s jednotlivci, jednotlivými rodinami nebo malými skupinami na území velkém přibližně jako Morava. Na bohoslužby jsem jezdil do pěti měst, nejdál do Kolína nad Rýnem, přes 200 km. Hodně času jsem strávil za volantem (kolem 40 000 km ročně) nebo ve vlaku. Byl to úplně jiný styl než u nás, takže jsem měl skutečně trochu obavy, jak se mi podaří zapojit se do zdejší obvyklé farní pastorační práce. Zvykl jsem si ale překvapivě rychle. Koneckonců před odchodem do Německa jsem byl už 18 let kaplanem a farářem v různých farnostech a vývoj za těch sedm let mé nepřítomnosti (bohužel) až zas tak nepokročil. Kromě toho mi v orientaci pomáhají mí spolubratři kněží a několik dobrých spolupracovníků ve farnosti.

Co byste rád přinesl ze svých zkušeností v Německu do svého nynějšího působiště? A je něco, co byste zde naopak nechtěl?

Zdá se mi, že u nás se dost těžce a se zpožděním zavádějí výsledky 2. vatikánského koncilu do denního života církve. Myslím tím hlavně aktivitu a iniciativu příslušníků Božího lidu, laiků, vědomí spoluodpovědnosti za život místní církevní obce, což by se dalo vyjádřit heslem: „Co si uděláme, vytvoříme, to budeme mít.“. Doposud mnohde (téměř) všechno leží na

knězi, lidé očekávají od farnosti náboženský servis, atraktivní nabídku duchovních i společenských programů, ale málo je těch, kdo jsou ve prospěch farnosti ochotni věnovat část svého času a svých schopností. V tomto ohledu jsou v Německu, a vůbec na Západě, mnohem dál, a toho bych rád alespoň zčásti dosáhl i u nás.

Nechtěl bych, aby se z našich farností vytratil duchovní rozměr. Němci jsou mistry v organizování. Někdy jsem ironicky říkával, že oni budou raději dvě hodiny schůzovat než se deset minut modlit. My jsme naproti tomu mistry improvizace, u nás je tomu naopak. Správný je asi kompromis mezi oběma polohami.

V duchovním centru již proběhly burzy knih, dětského oblečení, pořád se tu zkrátka něco děje, vane zde „čerstvý vítr“. Jaké další akce plánujete?

Když jsem do farnosti nastoupil, Duchovní centrum už přes rok stálo a od 1.1.2005 fungovalo jako farnost. Překvapilo mě, že se mezi obyvateli sídliště o něm jen velmi málo ví. Např. hned kvůli prvnímu křtu dítěte přišli rodiče bydlící asi 200 m od Centra, kteří nás „našli“ až po složitém putování po brněnských farnostech. To se v několika obměnách opakovalo. Došlo mi, že se musíme v sídlišti více „zviditelnit“, že si nemůžeme žít jen jakoby pro sebe, že se musíme víc otevřít okolnímu světu a kromě bohoslužeb a pobožností mu nabídnout i jiné služby. Jaké to budou, to nám musí říct Duch svatý. Už jsme s větším či menším úspěchem

vyzkoušeli několik přednášek, koncertů, divadel, večer poezie, bleší trh, bazar knih, sportovní odpoledne, věroučnou soutěž a burzu dětského oblečení. Má to i ten význam, že se naši lidé dají dohromady, seznámí se, spřátelí, získají lepší vztah, pouto ke své farnosti... Nápadů a inspirace ze zahraničí mám dost, ale zatím pocituji nedostatek ochotných a schopných spolupracovníků.

Nejbližší naší akcí bude Den farnosti s programem pro děti i dospělé 25.6. Po prázdninové přestávce chystáme opět burzu dětského oblečení, bleší trh a bazar knih, večer poezie a divadlo. Zapomněl jsem uvést, že téměř po celý rok promítáme dvakrát za měsíc různé náboženské videofilmy.

Před odchodem do Německa jste působil v královopolské farnosti, máte nějakou vazbu i na farnost sv. Tomáše? Např. na P. Petra Vrbackého, který patřil ke „krpolákům“?

S otcem Petrem se samozřejmě známe, ale v Králově Poli jsme se minuli, protože jsem tam přišel těsně poté, kdy on se stal knězem a šel někam kaplanovat. Zním i jeho rodiče a sourozence, jeho tatínek mi tam velmi obětavě pomáhal jako kostelník.

Ke kostelu sv. Tomáše mám vřelý, téměř mystický vztah. Je to kostel, který měl asi největší vliv na utváření mé víry a mého povolání ke kněžství. Dodnes si přesně pamatuji místo v pravé lodi vpředu, kde jsem s oblibou po čtyři roky při bohoslužbách stával. Asi ví jen Bůh, zda

byl důležitější kostel mého raného dětství u Panny Marie v trní v Tuřanech, nebo „Tomášek“. Těžko říci.

Prozradíte nám krátce, jak se odvíjel běh vašeho života? Na které okamžiky nejraději vzpomínáte?

Když se někdy dívám zpět, jsem velmi dojat nad tím, jakým podivuhodným způsobem mě Bůh vedl a formoval. Srdce mi přitom plesá radostí a vděčností. Musím to vysvětlit: Do svých patnácti let jsem žil v Tuřanech, které byly tehdy ještě napůl vesnicí. Církev jsem tam nevnímal jako něco, co by mě nějak zvlášť přitahovalo a oslovovalo. Pan farář chodil v černém obleku s kolárkem a my děti jsme se ho trochu báli, všechno to bylo archaické a trochu zatuchlé. Zdá se mi, že bych se knězem asi nestal, kdybychom se v září 1969 nepřestěhovali na Lesnou. Začal jsem se seznamovat s Brnem, které jsem do té doby moc neznal. Kromě muzeí a galerií jsem začal „objevovat“ i brněnské kostely, jejich architekturu a památky, ale hlavně kněze, kteří tam působili. Byla to doba, kdy po pádu Pražského jara ještě úplně nenastoupila tuhá komunistická normalizace a kdy ještě církev žila z nadechnutí se svobody v roce 1968. Moje pravděpodobně první seznámení s kostelem sv. Tomáše byl pro mne nádherný spasitelný šok: „náhodně“ jsem do tohoto kostela zabrousil jednoho dne navečer, kdy tam už probíhala mše svatá. Poprvé jsem viděl tu vaši zvláštní zajímavou liturgickou úpravu, totiž ten oltářní „ostrov“. Za ním čelem do lodi stála

kapela s elektrickými kytarami a reprobednami a doprovázela mši svatou. Něco takového jsem slyšel v kostele poprvé (a na dlouhou dobu naposled, brzy to bylo úřady zakázáno). Netušil jsem, že takový moderní druh hudby je v kostele možný. Nevím, co to bylo tehdy za mladé lidi, ale jejich hudba a zpěv mne fascinovaly. Poprvé jsem viděl církev svěží, mladou, radostnou, moderní . . . (Pokud bude někdo z nich tyto řádky číst, chci mu vyjádřit svůj obdiv a úctu. Bylo mi jasné, že v tehdejší době ti moji téměř vrstevníci nesli odvážně svou kůži na trh . . .) Jindy zase mne oslovilo, když jsem vzadu v kostele viděl, jak přišel v džínsech oblečený kaplan, do jedné zpovědnice postavil kytaru a do druhé si sedl a zpovídal . . . Tyto věci před pětatřiceti lety byly něčím krásně šokujícím.

U „Tomáška“ jsem se přihlásil k biřmování. Otec Nedoma mi sehnal můj první Nový zákon, který jsem rovněž začal „objevovat“. Pamatuji si, že mě někdy před spaním Boží slovo přímo hřálo u srdce. Příprava na biřmování byla pouze párkrát v temné chodbě před sakristií, litoval jsem, že netrvala déle a že při ní nešlo nic jiného dělat, než sedět a poslouchat. Hrozně jsem si totiž přál seznámit se s jinými věřícími mladými lidmi.

dokončení příště

Výlet do Prahy

očiama Fíka

Ministrantský výlet do Prahy s panem kaplanem

Jednou z pozoruhodností tohoto výletu je, kolik různých míst se stihlo navštívit. První den jsme prošli řadu pražských památek. U některých z nich měli naši kamarádi připravený výklad o zajímavostech toho místa. Nejmenované jedince dovedla touha po bohatství až k tomu, že se doslova potápěli do jedné kašny a lovíli v ní drobné peníze. Z největšího pokladu, zlatě se blýskající dvacetikoruny, se ale k velkému zklamání vyklubaly jen japonské jeny.

Petřín nám poskytl možnost jednak zhlédnout svou krásu v zrcadlovém bludišti, ale pak, abychom nezpychli, uvědomit si svou maličkost při pohledu z rozhledny. Druhý den se nesl ve znamení techniky. Byli jsme v 3D kině na Divokém safari. Vynikající technika nás vtáhla do africké divočiny a tamní zvěř byla téměř

na dosah. V podvečer nás čekalo technické muzeum a někteří navštívili ještě muzeum MHD. V neděli hned po mši se šlo na věž katedrály sv. Víta. Samotnou katedrálu jsme si prohlédli během poutavého výkladu zasloužilého průvodce Balzáma. Jeho kolega, průvodce jiné skupiny, mu ale nechtěl uvěřit, že zde je údajně pohřben i golem. Závěrem chci poděkovat panu kaplanovi za trpělivost s námi ministranty a za naplánování této akce.

Filip Konzal

Prázdninový příběh

Marek potichu obchází tábor, v kapse baterku, na krku pišťalku – hlídka, jak se sluší a patří. Líbí se mu černočerná tma všude kolem. Marek prostě – světe div se – hlídá rád.

Přemýšlí o uplynulém týdnu a při vzpomínkách se mu mimoděk kmitne na tváři úsměv. Pak se mu objeví před očima maminka. Jistě, rád by ji viděl, ale na druhé straně mu nechybí její věčné upomínání: nakrmil jsi Pepíka? (tedy po morčeti se Markovi stýská, to jo), vyčistil sis zuby?, pomodlil ses? Kolikrát jsem se vlastně za ten týden modlil?, bleskne Markovi hlavou. No, mockrát to nebylo. Ale co, vždyť mám prázdniny, snaží se Marek výčitky zahnat. Přesto se s povzdechem rozhodne, že se tedy něco pomodlí. Udělá kříž . . . a vtom strne. Za vůdcákem stojí

postava. Stojí a nehýbe se. Marek rychle sahá po píšťalce, ale vtom mu někdo rukou zakryje ústa a drsný hlas šeptá: „Kde máte peníze? Dělej! Rychle!“ Marka strach úplně ochromil, vzmůže se jen na úpěnlivou prosbu: Pane Bože, pomoz mi! Prosím, zachraň mě! Ale to už se za ním ozve halasný smích: „Dobrej fór,co? Nepodělal ses strachy?“

Trampíci. Ti, co je potkali na výletě a Pade to okomentoval jedinou větou: alkohol do přírody nepatří. Marek by měl cítit úlevu, ale ta se dostaví, až když vidí Padeho vybíhat ze stanu. Co trampíkům říká, to Marek nevnímá. Teprve teď se celý rozklepe. Slzy se mu koulejí po tváři, ale přes drkotající zuby šeptá: „Děkuju, děkuju, děkuju.“ Bůh mi pomohl, i když jsem na něj zapomínal. Volal jsem k němu, až když mi bylo nejhůř, zahanbeně si uvědomuje Marek. Tak takhle by to nešlo!, pevně se rozhodne. Má ještě tolik prázdninových dní na to, aby každý den ráno poděkoval, poprosil o ochranu a večer se za uplynulým dnem ohlédl. Pomalu svítá. Stromy vystupují z šera se svou tichou krásou a na obzoru růžoví červánky. „Díky za toto krásné ráno ...“ pobrukuje si Marek a jde k Pademu, který mu s uznáním tiskne ruku.

Marie Sojka Veselá

Byl jsem nemocný

a navštívili jste mě ...

Sluníčko se rozpustile povalovalo po modrém blankytu a prstíky paprsků hladilo dosud zelené třešně a jahody a otvíralo květy pro včelí pastvu. Za Alžbětiným oknem se usadil pestrobarevný motýl a včely zde užívaly služeb zahradní restaurace zcela bezplatně (jen za protislužby). Alžběta vyhlížela netrpělivě oknem na liduprázdný chodník. Dnes určitě paní pošťačka zamíří rovnou k jejich schránce a šupne do ní dlouho očekávaný dopis. Vždyť se s Jitkou neviděla už 14 dní. Jsou přece nejlepší kamarádky! Zatrápené zranění, takhle dlouho drží Alžbětu doma a jako by na ni všichni zapomněli. Jistěže má Jitka spoustu kroužků a taky stále sportuje, ale alespoň napsat jí mohla, když nemá čas přijet přes celé město. Copak je kamarádkou, jen když se vidí? Jen v pohodě a bezstarostnosti? Dny běžely jako závodníci na závodní dráze, až přišlo konečně uzdravení. Alžběta šla po dlouhé době do školy a ve třídě ji jako první přivítala Jitka: „No sláva, to je dost, že jdeš. Celou dobu jsem se za tebe modlila a myslela na tebe!“ vychrlila na ni jedním dechem. „To jsi hodná,“ řekla Alžběta, ale pocit lítosti nad tím, že kamarádka nenašla chvíli času poslat jí alespoň pár řádek, ten zůstal déle než předešlé zranění.

Jarka Cýrusová

Pro bystré hlavy

Milé bystré hlavy,

školnímu roku už se krátí dech a myslím, že se už všichni těšíte na volné dny – ať už to bude celé dva měsíce, nebo jen pár týdnů. Každopádně vám všem přeju . . .

(dokončení v tajence)

Scampi

					–									
1	2	3	4	5	–	6	7	8	9	10	11	12	13	14

Návod:

Písmenka v tajence doplníte tak, když k jednotlivým obrázkům napíšete, co zobrazují. Uvedená čísla u obrázků odpovídají číslům v tabulce nahoře.

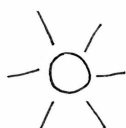
Legenda:

1	7		
---	---	--	--

			5	13
--	--	--	---	----

					2
--	--	--	--	--	---

6				
---	--	--	--	--

4			
---	--	--	--

			8	
--	--	--	---	--

3			9		12	11	
---	--	--	---	--	----	----	--

				10	14
--	--	--	--	----	----